

Epistola către Evrei – Voorhoeve Hermanus Cornelis

Capitolul 6

Din începutul acestui capitol rezultă ce înțelege Pavel prin prunci, care trebuiau hrăniți cu lapte, și prin maturi, care puteau suporta hrana tare. Prunci erau aceia care se aflau sub rânduielele și ceremonialurile Legii (vezi Galateni 4); în timp ce cei maturi au înțeles și au ocupat poziția creștină potrivit revelării depline a gloriei lui Hristos, așezat la dreapta Măririi în locurile preînalte. Cuvântul despre începutul lui Hristos era învățătura, care aparținea aceluși timp, când Hristos încă nu era arătat. „Așezând o temelie a pocăinței de fapte moarte și a credinței în Dumnezeu, a învățăturii despre spălări și despre punerea mâinilor și despre învierea morților și despre judecata eternă”, despre care vorbesc versetele 1 și 2, sunt principii care erau cunoscute și crezute deja înainte de venirea lui Hristos. El voia să vorbească despre acestea dacă va îngădui Dumnezeu (versetul 3), dar prin Hristos au fost aduse la lumină alte adevăruri, mai mărețe, și de aceea era regres să pierzi din vedere aceste adevăruri sublime și să te reîntorci la primele principii.

Evreii erau în pericol să facă aceasta. Prigoanele grele și permanente din partea iudeilor, căror ei erau expuși, au oferit prilej diavolului să-i ispitească. El le-a prezentat, că dacă ei nu țin cu severitate la despărțirea lor, și reluau și respectau din nou obiceiurile și orânduielele iudaice, ei vor fi scutiți de prigoane și puteau avea o viață liniștită. Pentru aceia care vedeau în ceremonialurile Legii instituirii ale Domnului, această ispită era periculoasă și înșelătoare. Dacă ascultau de ele, atunci ei s-ar fi reîntors treptat la iudaism și astfel ar fi ajuns de la sine la lepădarea creștinismului. Aceasta ar aduce cu sine urmările cele mai îngrozitoare. Ca să-i păzească de aceasta, Pavel le vorbește în modul cel mai sever și le prezintă clar și precis urmările ascultării de ispita lui satan. „Pentru că este imposibil ca cei odată luminați, și care au gustat Darul ceresc, și s-au făcut părtași ai Duhului Sfânt, și au gustat Cuvântul bun al lui Dumnezeu și lucrările de putere ale veacului viitor, și au căzut (textual: s-au lepădat de credință = în greacă, apostazie), să fie reînnoiți, spre pocăință, răstignindu-L pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și dându-L batjocurii.” (versetele 4-6).

Aceste cuvinte au devenit, prin înțelegere greșită, pentru multe suflete sincere un obstacol, și este chemarea noastră, potrivit Scripturii, să îndepărtăm aceste obstacole. Rezolvarea problemei constă în cuvintele „au căzut”. Pavel nu spune, „ei, cei care au căzut”, ci ei, „care au căzut de la credință”, nu mai pot fi readuși la pocăință. Aceasta este o diferență ca de la cer la pământ, cum poate constata orice cititor, dacă meditează la aceasta. A cădea înseamnă să te faci vinovat de un păcat sau altul; a cădea de la credință înseamnă să lepezi credința creștină și să te desparți de Hristos. Dacă Pavel ar fi spus că cel care a căzut nu mai poate fi adus din nou la pocăință, atunci aceasta ar fi fost foarte trist pentru fiecare dintre noi, căci cine dintre noi, cine dintre credincioșii de pe pământ, din toate timpurile, nu a căzut într-un păcat sau altul (la Dumnezeu păcatul nu este mare sau mic)? Dar din fericire Pavel nu a spus aceasta, ci a spus categoric, cine a căzut de la credință, cine leapădă pe Hristos și tăgăduiește creștinismul, acela nu mai poate fi reînnoit spre pocăință. Prin aceasta, iubit suflete îngrijorat, această încurcătură a fost îndepărtată dinaintea ta. Căci în tot ce tu te învinovățești și te acuzi, nici pe departe nu te gândești la lepădarea lui Hristos și la tăgăduirea creștinismului; dimpotrivă, tu dorești fierbinte mai multă părtașie cu Hristos; dorești mai multă credință și mai multă dragoste; tu

regreți păcatele tale și strigi după iertare. Gândește-te și la faptul că ei, cei care au căzut de la credință și de aceea nu mai pot fi reînnoiți spre pocăință, sunt foarte împietriți și drept urmare la ei nu mai poate fi vorba de neliniște din cauza păcatelor lor, de frică din cauza necredinței și remușcare din cauza necredincioșiei lor. Judecata Domnului asupra căderii lor de la credință este dreaptă, în sufletul lor nu mai poate avea loc nici o lucrare a Duhului Sfânt.

În afară de aceasta, este important să se țină seama că tot ce se spune despre aceia care pot cădea de la credință poate fi prezent, fără ca cineva să fie născut din Dumnezeu și să fie părtaș vieții. Să ne gândim numai la Iuda și Simon, vrăjitorul, ca să știm că un om, fără să fie născut din Dumnezeu și fără să fie părtaș vieții veșnice, poate fi luminat, poate să guste darul ceresc, Cuvântul bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor. Iuda de exemplu a vestit Evanghelia, a făcut minuni și a alungat chiar pe diavolul. Astfel cuvintele lui Pavel nu oferă nici o bază pentru învățătura greșită, că există o cădere de la credință a sfinților, dacă prin sfinți se înțelege copiii lui Dumnezeu, cei născuți din Dumnezeu. De fapt cuvintele Domnului din Ioan 10.27-30 sunt decisive în această privință. „Oile Mele aud glasul Meu, și Eu le cunosc și ele Mă urmează. Și Eu le dau viață eternă; și nicidecum nu vor pieri niciodată și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.”

Exemplul, pe care Pavel îl folosește aici, ca să prezinte clar părerea sa, ne lasă să vedem, că el nu se gândește la aceia care au fost născuți din nou prin Duhul Sfânt și prin credința în Hristos au devenit părtași vieții veșnice, ci exclusiv la aceia care au primit aceste privilegii ale creștinismului, care pot fi partea unuia care a primit creștinismul fără să primească viața lui Dumnezeu. El spune într-adevăr: „Pentru că pământul, care absoarbe ploaia care vine deseori peste el și care rodește ierburi folositoare aceluia pentru care și este lucrat, are parte de binecuvântare de la Dumnezeu; dar cel care dă spini și măcăcini este lepădat și aproape de blestem, al cărui sfârșit este să fie ars.” (versetele 7-8). Cauza că un pământ rodește ierburi folositoare și celălalt pământ dă spini și măcăcini constă în starea terenului. Un pământ este roditor, și celălalt neroditor. Cu toate că ambele primesc ploaie, unul aduce ierburi folositoare iar celălalt dă spini și măcăcini. Tot așa doi oameni pot veni sub influența Evangheliei, să aibă parte de privilegiile creștinismului și un timp să nu se deosebească unul de altul la exterior; dar unul, care este născut din Dumnezeu, aduce roadă, în timp ce celălalt nu aduce roadă, poate cădea de la credință.

Deci evreii, cărora Pavel le scrie, aparțineau primei categorii de oameni. Ei erau născuți din Dumnezeu, căci au adus rod. Pavel este sigur de aceasta. El le spune: „Dar despre voi, preaiubiților, suntem încredințați de lucruri mai bune și care țin de mântuire, chiar dacă vorbim altfel. Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Său, întrucât ați slujit și slujiți sfinților” (6.9,10). Avertismentele severe, pe care el li le dă, nu trebuiau să slujească în a exprima îndoiala lui cu privire la părtășia lor cu Hristos, ci să le arate urmările îngrozitoare ale ascultării de ispita lui satan și să-i rețină de la mersul pe o cărare al cărei sfârșit va fi decăderea și pierzarea veșnică.

S-ar putea acum pune întrebarea, dacă și astăzi sunt din aceia care au căzut, despre care vorbește Pavel. Dacă luăm cuvintele sale literalmente, atunci cu siguranță nu. Apostolul vorbește despre evreii care au părăsit iudaismul și au primit pe Hristos ca Mântuitor și Domn al lor, și aceia, dacă ar cădea, ar răstigni pentru ei înșiși pe Fiul lui Dumnezeu și L-ar da batjocurii (versetul 6). Prin faptul că au părăsit iudaismul și au primit creștinismul, ei s-au declarat vinovați de lepădarea și de moartea lui Hristos. Prin faptul că au tăgăduit creștinismul

și s-au reîntors la iudaism, ei ar declara moartea lui Hristos îndreptățită și de aceea ar răstigni pe Fiul lui Dumnezeu pentru ei înșiși și L-ar da batjocurii, căci atunci ei L-ar considera un blasfemator și înșelător. Cu toate că aceasta nu este valabil în situația noastră actuală, totuși oricine care tăgăduiește creștinismul și leapădă public pe Hristos, este în principiu vinovat de cădere; și în ultimele zile ale bisericii creștine pe pământ vor fi mii de oameni care, prin faptul că se aruncă în brațele lui antihrist, se vor face vinovați de acest păcat îngrozitor, peste care apoi va veni judecata împietririi și în cele din urmă răzbunarea lui Dumnezeu. (vezi 2 Tesaloniceni 2.11,12; 1.7-9) Credincioșii iudei au dovedit dragostea lor pentru Numele lui Isus prin slujba lor făcută sfinților și prin faptele lor de dragoste; de aceea Pavel îi îndeamnă să nu slăbească ci să continue pe același drum până la sfârșit. „Dar dorim fierbinte ca fiecare dintre voi să arate aceeași stăruință în încrederea deplină a speranței, până la sfârșit, ca să nu fiți leneși, ci imitatori ai celor care, prin credință și îndelungă-răbdare, moștenesc promisiunile” (versetele 11-12). Aceasta îl conduce de la sine la amintirea principiilor după care a umblat tatăl credincioșilor și al poporului iudeu, și de îndurarea nespuse de mare a lui Dumnezeu, care în chip minunat a întărit credința lui. Dumnezeu a dat lui Avraam făgăduința și în îndurarea Sa binevoitoare a întărit făgăduința cu un jurământ. Și Avraam a crezut făgăduința, cu toate că a trebuit să aștepte 25 de ani împlinirea ei și prin faptul că a dovedit o așa de mare îndelungă răbdare, el a primit făgăduința. Evreii se aflau în aceeași stare cu privire la odihna cerească și la gloria cerească. „În aceasta, Dumnezeu, voind să arate și mai mult moștenitorilor promisiunii nestrămutarea planului Său, a intervenit cu un jurământ, ca, prin două lucruri de nestrămutat, în care este imposibil ca Dumnezeu să mintă, să avem mângâiere puternică” (versetele 17-18).

Aceste două lucruri neschimbătoare sunt: făgăduința și jurământul. Dacă Dumnezeu, care nu poate să mintă, făgăduiește ceva, atunci aceasta ar trebui să fie suficient pentru credință; dar Dumnezeu, Domnul, care cunoaște slăbiciunea credinței, în bunătatea Sa binevoitoare a întărit făgăduința Sa cu un jurământ, căci deja între oameni jurământul este sfârșitul oricărei neînțelegeri spre confirmare. Deci această bunătate a lui Dumnezeu este pentru noi, cei care suntem moștenitorii făgăduinței, o mângâiere puternică. Făgăduințele lui Dumnezeu, oricât de mult ar părea că sunt amânate, nu eșuează. Noi ne putem baza pe împlinirea lor, deoarece Dumnezeu a jurat pe Sine Însuși, că făgăduințele Lui se vor împlini cu siguranță. Dacă facem așa cum a făcut Avraam, atunci nu ne vom îndoii de făgăduințele lui Dumnezeu prin necredință, ci prin credință și răbdare vom moșteni făgăduințele.

Dar această siguranță a credincioșilor cu privire la infailibilitatea făgăduințelor lui Dumnezeu mai are și o altă confirmare mai mare. Noi, moștenitorii făgăduinței, „am alergat la adăpost, ca să apucăm speranța pusă înaintea noastră, pe care o avem ca o ancoră a sufletului, sigură și tare, și care intră în cele de dincolo de perdea, unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător, fiind făcut pentru eternitate Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec” (versetele 18-20). Isus a intrat în partea lăuntrică a perdelei, în Locul Preasfânt ceresc ca Înainte-mergător. Din aceasta rezultă că Locul Preasfânt ceresc este locul destinației noastre. Căci acolo unde este un înainte-mergător, acolo trebuie să fie și aceia care îl urmează. Dacă Isus a devenit Înainte-mergătorul nostru în Locul Preasfânt ceresc, atunci și noi Îl vom urma acolo. Aceasta este nădejdea care stă înaintea noastră, pe care noi am apucat-o. Această nădejde este ca o ancoră a sufletului. Un vapor, care stă pe apă, este ținut stabil prin ancoră. Această ancoră trebuie să stea sigură pe teren tare, nu în nisip mișcător, căci altfel atât ancora cât și vaporul vor fi luate de curentul de apă. Ancora noastră, nădejdea care ne stă pusă

înainte, stă sigură și tare în partea dinăuntru a perdelei, în Sfânta Sfintelor cerească. Nădejdea care ne este pusă înainte este ancora sufletului nostru; sufletul nostru intră în partea dinăuntru a perdelei și vede acolo pe Isus ca Înainte-mergător al nostru. Deci credința noastră are nu numai făgăduința lui Dumnezeu și jurământul lui Dumnezeu, ci pe deasupra are în Isus Garantul pentru împlinirea acestor făgăduințe.

Să observăm totodată că dublul caracter al binecuvântării, spre care arată această epistolă, este prezentat aici în legătură cu Mesia. Isus a intrat ca Înainte-mergător pentru noi în cer, și El este acolo, pentru timpul actual, Marele Preot al nostru. Deci noi aparținem cerului și avem acolo un Mare Preot. Dar este o preoție după rânduiala lui Melhisedec, prin care preoția aaronită a fost pusă total la o parte, însă aceasta îndreaptă totodată privirea noastră spre viitorul Israelului și la Împărăția lui Hristos, care încă nu a fost revelată. Binecuvântările cerești ale moștenitorilor făgăduinței, care au o chemare cerească, și binecuvântările pământești pentru poporul Israel, făgăduite de proroci, sunt ambele legate cu credința în Isus, Mesia și Fiul lui Dumnezeu.